

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Veroniky Burianové a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: **M. Ch. N.**, nar. X, státní příslušnost X, X, X
zastoupeného JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem, Polská 61/4,
360 01 Karlovy Vary,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 5. 2020, č.j. MV-66425-4/SO-2020,
takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 2. 6. 2020, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou poštou dne 3. 6. 2020, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. 5. 2020, č.j. MV-66425-4/SO-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo k žalobcovu odvolání podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „ministerstvo“) ze dne 12. 3. 2020, č.j.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

OAM-9510-21/TP-2019 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, neboť „*nejdou splněny podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu uvedené v § 87g odst. 1 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb.*“.

2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloba

3. Žalobce v první námitce tvrdil, že žalovaná v napadeném rozhodnutí pomíjí, že žalobce je občanem členského státu Evropské unie (SRN) s tím, že praxí Ministerstva vnitra až do nedávné doby bylo, že nepřetržitý přechodný pobyt na území je zachován, pokud je ze správní evidence patrný nepřetržitý hlášený pobyt cizince na území. Takovou podmínku žalobce splnil, neboť jeho pobyt na území je bez jakýchkoliv mezer evidován již od roku 2007. Nelze přehlédnout, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí konstatuje, že by podmínka nepřetržitého pobytu žalobce na území mohla být naplněna. Žalobce tedy namítal, že s ohledem na dosavadní praxi Ministerstva vnitra byl s ohledem na zásadu legitimního očekávání nadán očekáváním, že správní orgán I. stupně bude rozhodovat obdobně jako v dosavadních případech. Žalobce dále namítal, že jeho právní zástupce zastupoval jiného cizince ze země EU, který měl dokonce mezery v hlášeném pobytu, přesto mu byl trvalý pobyt udělen (= rozhodnutí žalované č.j. MV-128033-4/SO-2018, které zrušilo nezákonné rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 20. 9. 2018, č.j. OAM-4184-13/TP-2018). Žalovaná tehdy shledala, že příslušný cizinec splnil podmínky nepřetržitého přechodného pobytu dle zákona, ačkoliv měl absence na území. Žalovaná rozhodně nepožadovala od správního orgánu I. stupně, aby po cizinci žádala doklady k faktickému pobytu na území. Za období, kdy byl jeho pobyt na území hlášen, se předpokládalo, že přechodný pobyt cizinci trval. Správní orgán I. stupně poté trvalý pobyt cizinci udělil. Rozhodnutím žalované byl porušen princip legitimního očekávání, neboť v obdobných případech musí správní orgán rozhodnout obdobně, aby nevznikaly nedůvodné odlišnosti (viz § 2 odst. 4 správního řádu, resp. nálezn Ústavního soudu ve věci sp.zn. IV. ÚS 690/01).
4. Ve druhé námitce žalobce uvedl, že žalovaná pomíjí, že na udělení trvalého pobytu je právní nárok, pokud jsou splněny zákonné předpoklady. Žalobce odkázal na aktuální judikaturu k výkladu § 87g zákona o pobytu cizinců, zejména na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2019, č.j. 30 Cdo 2672/2018-88, jehož právní věta zní: „*I když na udělení některé z forem přechodného (dlouhodobého) pobytu není právní nárok, pak za situace, kdy příslušné orgány České republiky udělily na základě vlastního uvážení cizinci oprávnění k přechodnému (dlouhodobému) pobytu, pak při splnění zákonných podmínek (např. nepřetržitého oprávněného pobytu cizince po určenou dobu na území České republiky) na udělení oprávnění k trvalému pobytu již cizinci právní nárok vzniká.*“. Nejvyšší soud v rozsudku uvádí, že závěr o vzniku právního nároku na vydání povolení k trvalému pobytu za splnění zákonem vymezených podmínek, zejména časové podmínky, kdy se cizinec na území daného státu musí oprávněně zdržovat na základě nepřetržitého přechodného pobytu po dobu předem stanovenou, nepřímou vyplývá nakonec i z důvodové zprávy k návrhu zákona č. 161/2006 Sb., kterým byl mj. novelizován § 87g zákona o pobytu cizinců. V důvodové zprávě předkladatel zákona uvedl: „*Nově se v souladu se směrnici Rady*

2004/38/ES upravuje oblast povolování trvalých pobytů občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků na území. (...) Povolení k trvalému pobytu je pouze terminus technicus - jeho získání nepodléhá správnímu uvážení a nepředstavuje povolovací režim.“. Současně totiž platí, že jakkoliv podmínky pro udělení trvalého pobytu jsou u občanů Evropské unie méně přísné, nežli u ostatních cizinců, je vlastní konstrukce vydávání povolení k pobytu srovnatelná.

5. Obsahem třetího žalobního tvrzení je námitka absence (v napadeném rozhodnutí) eurokonformního výkladu ohledně nepřetržitého pobytu na území. Žalobce poukázal na to, že existuje judikatura stran naplnění pobytu rodinných příslušníků občanů EU, dále k otázce vyhoštění a taktéž k otázce přerušení nepřetržitého pobytu na území, neexistuje však konstantní judikatura správních soudů k otázce povinnosti dokazovat nepřetržitý pobyt ve smyslu § 87g cizineckého zákona. Je tomu tak proto, že dosavadní praxe byla spojena s nepřetržitým legálním přechodným pobytem cizince z členského státu EU v ČR bez nutnosti cokoli dalšího prokazovat. Takový postup je eurokonformní a jediný správný. Další požadavky jsou porušením práva EU, porušením práva na svobodný pohyb a pobyt, včetně trvalého pobytu. Pokud byli žadatelé o trvalý pobyt z členských států EU neúspěšní, bylo to zpravidla z toho důvodu, že byla prokázána absence pobytu na území dle evidence Ministerstva vnitra, nebo tito žadatelé ohrožovali bezpečnost státu svojí trestnou činností. U žalobce taková okolnost nenastala, neboť pobývá na základě legálně nabytého přechodného pobytu na území ČR bez přerušení posledních relevantních 5 let před podáním své žádosti.

6. Žalobce doplnil, že právo trvalého pobytu občana EU upravuje Směrnice Rady 2004/38/ES takto: „(17) Trvalý pobyt občanů Unie, kteří se rozhodli usadit v hostitelském členském státě dlouhodobě, by posílil pocit občanství Unie a představuje klíčový faktor podporující sociální soudržnost, která je jedním ze základních cílů Unie. Právo trvalého pobytu by tedy mělo být stanoveno pro všechny občany Unie a jejich rodinné příslušníky, kteří v hostitelském členském státě pobývají v souladu s podmínkami stanovenými touto směrnicí nepřetržitě po dobu pěti let, aniž by byli vyhoštěni.

(18) Aby se trvalý pobyt stal opravdovým prostředkem integrace do společnosti hostitelského členského státu, ve kterém občan Unie žije, nemělo by být již jednou nabyté právo trvalého pobytu svázáno s žádnými dalšími podmínkami.“.

7. Ve všech právních výkladech se stanovuje, že k prokázání pobytu postačí nepřetržitý legální pobyt na území. Legální pobyt na území je založen předchozím přechodným pobytem žalobce na území, což žalobce dokládal potvrzením vydaným Ministerstvem vnitra. Tento pobyt se tedy de lege lata započítává jako nepřetržitý. Pro získání práva trvalého pobytu je tedy nutné, aby občan EU splňoval podmínky přechodného pobytu na území. Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 21. prosince 2011, Tomasz Ziolkowski (C-424/10) a Barbara Szeja a další (C-425/10) proti Land Berlin, Spojené věci C-424/10 a C-425/10, Sb. rozh. to jasně potvrzuje. Žalobce zdůraznil, že transpozice cílů evropské směrnice do cizineckého zákona musí vždy být vnímána tak, že při rozporu vnitrostátního práva s právem EU má přednost právo EU včetně výkladu Soudního dvora. Výklad formulace „žadatelé legálně pobývají“ podal Soudní dvůr v případě „Ziolkowski a Szeja“, kdy pojem legálního pobytu po dobu 5 let je třeba chápat jako pobyt v souladu s podmínkami stanovenými Směrnicí Rady 2004/38/ES, a zejména s podmínkami stanovenými v jejím čl. 7 odst. 1 („Aniž jsou dotčeny předpisy o kontrolách na státních

hranicích, je třeba jasně definovat formality spojené s volným pohybem občanů Unie na území členských států.“).

8. Žalobce rovněž namítal (čtvrtá námitka), že v průběhu řízení byl aktivní při prokazování svého pobytu, jakož i v otázce právní argumentace. Na výzvu správního orgánu I. stupně reagoval, uvedl, že je mu mylně podsouváno, že existuje jakákoliv pochybnost o nepřetržitém pobytu. Nezastižení žalobce v místě hlášeného pobytu nemůže být pochybností, zvláště když pan S. uvedl cizinecké policii, že žalobce ubytovává. Pan S. je žalobcův dávný přítel. Na území se žalobce zdržoval trvale, mohl přitom mít zajištěn příjem i z jiného členského státu. To je imanentní právu osob a služeb se svobodně pohybovat v rámci EU. Žalobce měl za to, že i prostřednictvím čestného prohlášení pana S. svůj pobyt na území prokázal. Pracovní smlouvu, platby sociálního pojištění nemohl žalobce na výzvu správního orgánu I. stupně předložit, jelikož těmito důkazy nedisponuje, což i v průběhu správního řízení deklaroval. Kartu zdravotního pojištění žalobce dokládal. Navíc, i kdyby požadovanými doklady žalobce disponoval, žalovaná by zřejmě jejich relevanci stejně popřela. Platbami sociálního pojištění není prokázán faktický pobyt na území.

[III] Vyjádření žalované k žalobě, žalobcova replika

9. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 30. 6. 2020, přičemž trvala na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, na které v podrobnostech odkázala. Žalovaná stran žalobcova tvrzení o tom, že „několikrát měnil adresu pobytu“, připomněla, že z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR (ve spise pod č.j. MV-66425-2/SO-2020) je hlášená adresa žalobcova místa pobytu do 7. 1. 2013 a poté až od 26. 6. 2019. Jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, žalobce, pokud pobýval na území, nepostupoval v souladu s platnými českými zákony [§ 93 odst. 2, § 103 písm. b) zákona o pobytu cizinců].
10. Pokud jde o žalobcův odkaz na jiné rozhodnutí žalované (č.j. MV-128033-4/SO-2018), žalovaná oponovala, že tato rozhodnutí jsou neveřejná a nejsou pramenem práva. Správní orgán má podle § 2 odst. 4 správního řádu dbát, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Nicméně, s ohledem na to, že cizinec zastupoval stejný advokát, je mu jistě známo, že v uváděném případě bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovanou zrušeno a vráceno k novému projednání z důvodu nesprávného výkladu § 87g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Dle názoru žalované, ze znění uvedeného ustanovení je zřejmé, že termínem „6 měsíců ročně“ není míněno šest po sobě jdoucích měsíců, jak to vyhodnotil správní orgán I. stupně. V případě, na který žalobce poukazoval, se jednalo o situaci, kdy cizinec neprokázal přítomnost na území od 20. 7. 2017 do 31. 12. 2017 (165 dnů v roce 2017) a od 1. 1. 2018 až do 14. 2. 2018 (45 dnů v roce 2018). V tomto případě se proto nejedná o skutkově shodný nebo podobný případ.
11. Žalovaná navrhla zamítnout žalobu jako nedůvodnou.
12. Žalobce reagoval na vyjádření žalované replikou ze dne 31. 7. 2020. Konstatoval, že svůj pobyt změnil jednou, přesto pobýval za posledních více než 5 let na jiné adrese, než byla adresa hlášeného pobytu, což je imanentní každému euroobčanovi s právem na svobodu pohybu v členských státech Evropské unie. Požadavek na jakoukoliv hlášenou změnu v pobytu může být sice spojen se sankcí, ovšem žalobce v tomto řízení tvrdil a prokazoval, že posledních 5 let před podanou žádostí o trvalý pobyt pobýval u svého přítele J. S. v X, což mu jmenovaný potvrdil. Z tohoto důkazu nebyl vyvozen žalovaným žádný relevantní

závěr ohledně doložení nepřetržitého pobytu. Žalobce byl dle evidence cizinců nepřetržitě hlášen k přechodnému pobytu na našem území, tedy dle evidence vedené Ministerstvem vnitra naplnil nepřetržitý pobyt euroobčana na území České republiky.

13. Stran názoru žalované, že rozhodnutí č.j. MV-128033-4/SO-2018 (Ch. T.) není pramenem práva (jedná se o neveřejné rozhodnutí), žalobce oponoval, že je irrelevantní, zda se jednalo o neveřejné rozhodnutí, či nikoliv. Žalovaná by si měla uvědomit, že by ve všech obdobných případech měla rozhodovat stejně či obdobně. Ve věci Ch. T. byl tento cizinec zastupován také JUDr. Pavlem Tomkem (i.s. JUDr. Petr Kožíšek). Pan T. byl taktéž hlášen v X, odhlásil se z pobytu a přihlásil se cca za dalších 7 měsíců. Žalovaná opravila chybný názor správního orgánu I. stupně o tom, že při absenci 7 měsíců na území ČR dochází k přetržení pobytu, jelikož doba 7 měsíců byla rozvržena do dvou kalendářních let. Žalovaná v rozhodnutí konstatovala, že pan T. svůj nepřetržitý pobyt na území ČR naplnil, a poté ministerstvo vázáno právním názorem žalované panu T. trvalý pobyt udělilo. V nyní souzené věci žalobce žádné přetržení pobytu nevykazoval, přesto byl ve věci znevýhodněn (ze strany ministerstva a žalované došlo k nerovnému zacházení), jelikož si ministerstvo vymyslelo, že požaduje jasné doklady o skutečném pobytu. U pana T. žádné takové podklady nechtělo, i když i on v žádosti uvedl, že před vstupem na území byl zaměstnán v SRN. Žalobce doplnil, že je mu známo další řízení vedené u MVČR, OAMP pro Karlovarský kraj, protože advokát žalobce taktéž v tomto řízení podával klientu právní služby. Jednalo se o řízení vedené pod sp.zn. OAM-04556/TP-2020, kdy žadatelem byl pan H.-D. Sch., taktéž cizinec s nepřetržitým pobytem v ČR jako žalobce. Ten si požádal o trvalý pobyt a vzápětí jej dostal, aniž musel cokoli prokazovat. Jde o jasný důkaz nestejného úředního postupu a vybočení ze zásady rovného zacházení.

[IV] Posouzení věci soudem

14. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
15. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
16. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
17. Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť s tím oba účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. souhlasili.
18. Žaloba není důvodná.
19. Prvoinstančním rozhodnutím ve spojení s napadeným rozhodnutím byla podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, neboť v jeho případě nebyly splněny podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu uvedené v § 87g odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
20. Podle § 87g odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců platilo: „*Ministerstvo vydá občanu Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 5 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území.*“.
21. Podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců platilo: „*Ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže nejsou splněny podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu uvedené v § 87g nebo 87h.*“.

22. Soud o žalobních tvrzeních uvážil následovně.
23. Stran první námitky, soud, kromě znění § 87g odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (výše), připomíná rovněž znění § 87g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, podle něhož platilo: „*Podmínka nepřetržitého přechodného pobytu je zachována, pokud nepřítomnost občana Evropské unie na území nepřesáhne celkem 6 měsíců ročně, nebo přesáhne-li tuto dobu z důvodu plnění povinné vojenské služby [písm. a)], nebo pokud jedna nepřítomnost nebude delší než 12 po sobě jdoucích měsíců, a to ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění, studium nebo odborné školení, anebo z důvodu pracovního vyslání do zahraničí [písm. b)].*“.
24. Byť by se ze znění § 87g odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců mohlo zdát, že k udělení trvalého pobytu na území občanu EU postačí nepřetržitý, tedy kontinuálně udělované povolení k pobytu na území po dobu 5 let, z důvodu § 87 odst. 7 zákona o pobytu cizinců [konkrétně z části textu „*Podmínka nepřetržitého přechodného pobytu je zachována, pokud nepřítomnost občana Evropské unie na území nepřesáhne celkem (...)*“] je zřejmé, že podmínka nepřetržitého přechodného pobytu je podmíněna faktickou přítomností občana EU na území České republiky, s výjimkami stanovenými pod písmeny a) a b) tohoto zákonného ustanovení. Bylo tedy na žalobci, aby faktickou přítomnost na území ČR po dobu 5 let před podáním žádosti prokázal.
25. Argumentuje-li žalobce „dosavadní praxí správních orgánů“, pak je takové tvrzení nedostatečné, neboť odkaz na pouhé jediné rozhodnutí správního orgánu (s naprosto nekonkrétním odkazem na další řízení učiněným v replice) rozhodně nemůže dokumentovat ustálenou rozhodovací praxi správních orgánů. Navíc, žalobce uváděl jen tvrzení (např. „*cizinec měl absence na území*“, „*žalovaná opravila chybný názor správního orgánu I. stupně o tom, že při absenci 7 měsíců na území ČR dochází k přetržení pobytu, jelikož doba 7 měsíců byla rozvržena do dvou kalendářních let*“), která bez specifikace konkrétní dané věci a jejich srovnání s věcí nyní souzenou nemohou být oporou pro jeho kategorický závěr o nerovném zacházení s žalobcem. Za takových okolností bylo nutné konstatovat nedůvodnost první žalobní námitky.
26. Nedůvodná pak byla i druhá z žalobních námitek. V žalobcem citovaném rozhodnutí Nejvyššího soudu je jednoznačně vyjeho, že právní nárok na udělení trvalého pobytu vzniká, pokud a) správní orgány udělily na základě vlastního uvážení cizinci oprávnění k přechodnému (dlouhodobému) pobytu (to bylo v souzené věci splněno), při současném b) splnění zákonných podmínek (např. nepřetržitého oprávněného pobytu cizince po určenou dobu na území ČR). Ergo, i podle názoru Nejvyššího soudu nepostačí jen udělení (opakované) povolení k přechodnému pobytu, ale musí být splněny i zákonné podmínky pro trvalý pobyt, tedy včetně podmínek dané v § 87g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. A rovněž zmíněná důvodová zpráva nejde „proti“ požadavku splnění zákonných podmínek, neboť ano – při splnění zákonných podmínek je udělení trvalého pobytu nárokovou věcí a není tu prostor pro správní uvážení. Leč žalobce v souzené věci specifikované zákonné podmínky nesplnil.
27. Soud se neztotožnil ani s tvrzeními obsaženými ve třetí žalobní námitce a neshledal, že by postup správních orgánů byl v rozporu s právem EU.
28. I odkazovaná Směrnice Rady 2004/38/ES, konkrétně žalobcem zdůrazněný čl. 17, hovoří o nepřetržitém legálním pobytu, nikoliv kontinuálním oprávnění k pobytu. Žalobce má pravdu, když tvrdí, že „*legální pobyt na území je založen předchozím přechodným pobytem,*

resp. oprávněním k němu“. Avšak udělení pobytového oprávnění (tedy základního předpokladu k legálnímu pobytu) ještě neznamená, že je takové oprávnění cizincem konzumováno. K tomu dochází pouze faktickým pobytem na území, který, má-li vést k udělení trvalého pobytu, musí být nepřetržitý ve smyslu § 87g odst. 1 písm. a) ve spojení s § 87g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Žalobce však tuto podmínku nesplnil.

29. Stran čtvrté skupiny žalobních tvrzení soud předně konstatuje, že hypotézy typu „*i kdyby požadovanými doklady žalobce disponoval, žalovaný by zřejmě jejich relevanci stejně popřel*“ nepovažuje za vhodné. Žalobce má polemizovat s vyřčeným (= nezákonnost rozhodnutí), příp. brojít proti nevyřčenému (= nepřezkoumatelnost rozhodnutí). Kvaziargumentace typu „co by kdyby“ do žaloby nepatří.
30. K věcnému obsahu námitky pak soud uvádí, že žalobce v řízení předložil a) cestovní pas s platností do 20. 7. 2027 a b) doklad o zajištění ubytování na adrese Chebská 110/94 v Karlových Varech. Uvedl, že v České republice nepracuje a před příchodem provozoval v SRN penzion. Při pobytové kontrole dne 31. 7. 2019 nebyl žalobce na uvedené adrese zastižen. Vlastník nemovitosti, J. S., prohlásil, že žalobce spolu s dalšími třemi občany SRN má pronajatý byt v prvním patře. Pan S. nedovedl určit, kdy byli ubytovaní cizinci v bytě naposledy. Poštovní schránka na domě nebyla označena, zvonek byl označen jménem majitele domu. Na výzvu správního orgánu pak žalobce předložil listinu označenou jako „Potvrzení“ ze dne 5. 2. 2020. Ubytovatel J. S. v „Potvrzení“ uvedl, že žalobce zná od roku 2014, od ledna toho roku u něj také bydlel a celou dobu se o něj staral (s jen občasnými návraty do Německa, aby navštívil matku). Bydlení bylo nejprve bez nájemní smlouvy, ta byla uzavřena až poté, co žalobce požádal o trvalý pobyt.
31. Nic z toho, co bylo správnímu orgánu předloženo, neprokazovalo fakticitu žalobcova nepřetržitého pobytu v České republice. Cestovní pas nemá s touto podmínkou společného zhora nic, doklad o ubytování je listinou deklarující žalobcovo smluvní oprávnění bydlet na uvedené adrese, nikoliv prokazující, že se cizinec na uvedeném místě skutečně zdržuje. A potvrzení J. S. dokonce připouští, že se žalobce vracel do domovského státu.
32. Vzhledem k tomu, že soud shledal žalobní námitky nedůvodnými, žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

33. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 25. 7. 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu